

צעירה ישראלית, בת של גנרל,

כתבה ספר - והיא איננה יעל דיין

מורכב מאברהם ניסן, אביה של זיקה, אמה של נורית. מאוחר יותר נסעה המישפחה לאנגליה, חזרה לתל-אביב, התגוררה זמן מסוים בירושלים, עברה לרמת-גן ושוב חזרה לירושלים.

בירושלים סיימה נורית את הגימנסיה רחביה, ומייד אחרי-כך התגייסה לצבא. עם תום שירותה הצבאי הצטרפה אל מישפחתה בלוס-אנג'לס, לשם נסע אביה כדי להשלים

החצר של נורית

פלד, בבית שבשכונת נחלאות בירושלים. בו היא מתגוררת עם בעלה רמי אלחנן. זוהי אחת החצרות הירושלמיות היפות ביותר. נורית ורמי מתגוררים בבית שבו גרים גם סטודנטים נוספים, בדירה קטנה בת שני חדרים. גם לפני נישואיהם הם התגוררו באותו בית עצמו.

רצינית ומהורהרת

כזוהי נורית פלד, כשהיא מדברת על עתידה הסיפורות. לדבריה, כל רגע בחייה הוא סיפור, ולכן קל לה להעלות את חזיונותיה על הכתב. נורית כותבת את סיפורה השני, התאבדות.

ונתנה לאמה לקרוא. אחרי-כך היה לה קשה לאכול. היא לא ידעה אם ידידה, עלובי-הנפש במעון הפליטים אוכלים גם הם כהלכה. היא נכנסה, לדבריה, לטראנס, החלה לכתוב את הספר באוטובוס. בהרצ"א אות, בכל מקום. כשחזרה ארצה היה סיפורה מוכן. קטעים ממנו התפרסמו בעיתון-הנוער במעלה, אך נורית התקשתה למצוא מו"ל. לבסוף נמצא אחד, אך משום-מה לקח לו ארבע שנים עד שהוציא את הספר לאור. אומרת נורית: "כתבתי את הספר כשר הייתי בת 21. מייד כשהגעתי ארצה התער-רה בעיית הפנתרים. אילו היה הספר יוצא לאור אז, הוא היה מאד אקטואלי. כיום אני יודעת שהספר הוא צעיר, מאד לא מגובש. הייתי אומרת שיש בו גרעין טוב עם הרבה הויהרהו".

מילחמה למען

הציונות

אגב השלמת לימודיה באוניברסיטה העברית, עבדה נורית כמצילה בבריכת בית-החיי הירושלמי וכמורה-לשחייה. היא תירגמה שירים מצרפתית עבור אושיק לוי, יוסי בנאי ואילי גורליצקי. תירגמה שירים משל קול פורטר לתוכניות-רדיו, ופגשה בגבר של חייה.

היא מספרת: "זה קרה בשבוע הספר העברי לפני שלוש שנים. היה לי אחד מאותם ימים שחורים שבהם ראיתי שלושה סרטים אחד אחרי השני, ויכולתי לטרוף כל דבר חי. עמדתי ליד אחד הדוכנים ואמרת על הספרים: "זה, זיפת, זה גועלי, זה רע". המוכר מכר לי את הספרים הכי מחורבנים, ואמר לי: "קודם כל תיקראי אותם, אחרי-כך, תודיעי לי מה דעתך. הנה הטלפון שלי". והוא, אחרי יומיים, התחננו". אלא שבאמצע הספיקה נורית לעבור חווייה נוספת שלדבריה תשמש חומר ל-סיפורה השלישי. היא נסעה לבלגיה כדי שליחת הסוכנות היהודית. שם הגיעה אל קהילה אנטי-ציונית שבראשה עומד יהודי בשם דוד זוסקינד, אותו היא מגדירה כי "מיליונר וקומוניסטי-לשעבר". זוסקינד הבי טיח לה דירה, מכוננית, עושר ואושר, בר (המשך בעמוד 28)

יעיל הכבש

שאותו קנ"חה נורית לקראת נסיעתה לבלגיה, כשליחת הסוכנות. המעיל נשאר כשהיה, אך נורית השתנתה.

בית-מחסה לזונות ולעלובי-נפש. ואכסניה ל-סטודנטים ישראלים שלמדו בעיר-האורות. שנה שלמה שהתה במעון-העולים, ורישמו של המקום נתן בה את אותותיו. עדי-כדי-כך שהיא העלתה את חזיונותיה על הנייר וכתבה ספר שיצא לאור רק לי-אחרונה, בשם אמרתי פריט שלי היא. למרות שבסיפורה של נורית טיפוסים מוזרים וכימעט בלתי-מצויאותיים, היא טוענת שבר מעון עצמו היו טיפוסים מוזרים עוד יותר, אלא שהיא היתה אז צעירה מכדי לשרטט את דיוקנותיהם בדיוק.

בתוך מעון העולים נתקלה הצעירה, שגדלה כל חייה בחממה, לראשונה בתופעות של עוני, מחלות, ובעיקר בבעיית העולים המארוקאיים שנפלטו מישראל כתוצאה מר-אפליה, מאי-הבנות ומחוסר אפשרות ל-הסתגל. נורית מודה בפה-מלא כי כל הר-דמויות בסיפורה הן אותנטיות. היא אולי אחת הסופרות הבודדות המוכנות להודות בפירוש כי הן גיבורות בספר-הביכורים שלהן.

גיבור הספר הוא קלוד, צעיר מארוקאי שעלה ארצה עם מישפחתו ונשלח לגדל עגבניות במושב.

קלוד, שנורית מגדירה אותו: "החכם בצורה בלתי-ריגילה, ופנתרי מאוד", לא נקלט בארץ. הוא נפגע מאד מיחסם של הישראלים אל בני העדה המרוקאית ויצא לפריס. שם פוגשת בו גיבורת הספר בתוך מעון-הפליטים.

מספרת נורית: "הוא היה בא למעון באופן קבוע. הקשר שלי איתו היה מאד רוחני. אם אני היום כפי שאני, זה רק בזכות הבן-אדם הזה. במשך ארבע שעות הוא הפך עלי את כל עולמי. מפתירוטית ישראלית, החושבת שבארץ הכל טוב, יפה, נכון וצודק, הפכתי זועקת-חמס. כתבתי מיכתב לשר-הסעד, שאותו הכרתי אישית, אך המיכתב נתקע אי-שם בין הפקידים הקטנים. כשנגמרה השנה התיא בפריס וחזרתי ללוס-אנג'לס, לא הייתי אותה נורית שלי".

יום אחד ישבה נורית בחברת אמה לשי-תוח קפה, וזוכרה באחת הדמויות במעון. אשה שסבלה מרעד בידיה ולא היתה מסוגלת להחזיק ספלי-קפה. החווייה היתה כלי-כך קשה. עד שכתבה אותה על המפת

עם הבעל

דמי אלחנן, אשר לו נישאה, כי עדותה, אחרי שנמרו לה כל הטיעונים נגד מוסד-הנישואין, במטיבה בבית-הוריה.